

det har været saa længe, inden Betænkningen har foreligget. Jeg maa dertil sige, at der har jo i det paagældende Tidsrum været en politisk Krise, som tog ikke saa lidt Tid, men egentlig skyldes den lange Tid, Udvalget har arbejdet, de højest modstridende Anskuelser, der har hersket indenfor Udvalget. Dette Udvalg er naturligvis ikke i nogen højere Grad end Udvalg i Almindelighed sammensat af genstridige Personer, og der er saa meget mindre Grund til at bebrejde hverken Udvalget eller det Formand, tror jeg man tør sige, noget, som man fra alle Sider har ønsket at komme til et Resultat og ikke blot at udskyde Spørgsmaalet om det kongelige Teaters Ordning. Men Meningerne har unægtelig været meget delte. Enhver har haft sin Tro, og som bekendt bliver man jo salig ved sin Tro, og da hver har ment, at hans var den absolut rigtige, og man ikke paa nogen Maade har været i Stand til at forene Modsætningerne, er vi naaet til at præsentere det ærede Ting en Betænkning, der har ikke mindre end 5 Mindretal. Det er maaske ikke nogen Rekord i Rigsdagens Historie, men det er dog ganske præsentabelt.

De, der har staaet udenfor disse Forhandlinger, vil maaske kunne undres over, at man ikke har kunnet komme hinanden nærmere, og jeg har allerede set den Betragtning fremdraget i enkelte Blade, der her repræsenterer Folkets Røst. Et enkelt Blad, „København“, gjorde opmærksom paa, at det var en stor Sag: Bjerget skulde føde, og det fødte en Mus. Man sigter vel hermed til, at det, der egentlig har samlet Flertal i Udvalget, skønt der ogsaa her unægtelig er Tale om noget subsidiært for visses Vedkommende, er, at man vil købe 2 Ejendomme, Tordenskjoldsgade Nr. 5 og Heibergsgade Nr. 7, og disse Ejendommes Pris er 400 000 Kr. Naa, nu er 400 000 Kr. i og for sig dog ikke nogen Bagatel, saa man kunde sige, at et Resultat foreligger der, saa meget mere som Købet af disse 2 Ejendomme i og for sig næsten indebærer, forekommer det i hvert Fald mig, den senere Opførelse af en Dobbeltscene, i alt Fald foreløbig Opførelse af en Magasinbygning og dernæst rimeligvis Opførelse af et Skuespilhus. Men da man ikke har kunnet samles om noget bestemt med Hensyn til, hvorledes den endelige Ordning skulde være, har man maattet indskrænke sig til, hvad der ogsaa fra det paagældende Mindretal, der selvfølgelig selv vil motivere sin Stilling, er blevet fremdraget, at lade det bero paa

kommende Tider, vel at mærke, den allernærmest kommende Tid, da det er ganske utilgiveligt at opretholde den Ordning, der er nu paa det kongelige Teater. Det værste af alt vil være at opretholde denne Ordning; der findes intet Standpunkt i denne Sag, der er slettere. Naar et andet Blad, „Nationaltidende“, med Henblik paa, at Udvalget har udtalt sin Misbilligelse af Forholdene, som de er i Øjeblikket, mener, at Udvalget da havde haft til Pligt at forhandle sig til et mere fyldigt Standpunkt, maa jeg sige, at man kan dog ikke forbavses over, at det har været saa svært at finde sig til Rette her, og at man ikke har kunnet faa, lad os sige f. Eks. blot 2 Standpunkter. Og hvad skal man sige om et tredje Blad, „Politiken“, der havde en Medarbejder, som ved Sagens første Begyndelse havde eet Standpunkt — naa, det bliver Medarbejderens Sag, han svarer selv derfor —, og Bladet saa senere, for ca. et Par Maaneder siden, kommer med en redaktionel Artikel, hvori det hævder meget bestemt, at den eneste rigtige Ordning maatte dog være Dobbeltscenen, for nu for et Par Dage siden atter at hævde som nyt Standpunkt, ogsaa redaktionelt, at det eneste fornuftige er at slutte sig til det Standpunkt, som et Mindretal udtaler i Betænkningen, nemlig at henføre Operaen og Balletten til Jernbaneterrænet og lade det bero paa den private Velgørenhed, Offervillighed og Kommunen, om Operaen og Balletten kan klare sig. Naar man i Pressen er saa lidet i Stand til at finde sine egne Ben, vil man ikke kunne forbavses over, at det ogsaa har kunnet være ret vanskeligt for Udvalgets Medlemmer at samles blot om færre Standpunkter, end vi har med at gøre her i Dag.

Jeg skal nu henlede Tingets Opmærksomhed paa, hvorledes denne Sag overhovedet er kommet til at foreligge for os. Det højtærede Finansudvalg — man bør maaske her nærmest sige højtærede, da det er et særligt Udvalg, der synes at spille en væsentlig større Rolle end alle andre Udvalg — købte efter Finansministerens Anbefaling Casino. Finansudvalget maa have formodet, at denne Sag vilde gaa meget let i Orden, naar man endelig fik den til Behandling her og der blev nedsat et specielt Teaterudvalg. Jeg tror, Finansudvalget har været uden rigtigt Indseende i denne Sag, og jeg synes, det har handlet lidt forhastet ved at købe Casino. I alt Fald viste det sig, da Sagen endelig kom for i Udvalget, at der kun var een Mand, der — og det vistnok uden